

“Les tortures a la presó d’Abu Ghraib són un cas aïllat”

Com s’organitza la jornada d’un soldat dels EUA a l’Iraq?

—Ens despertàvem molt d’hora, a dos quarts de cinc de la matinada, i ens dedicàvem a patrullar la ciutat. Però la nostra missió no era només aquesta sinó que els soldats també fèiem, i fan a hores d’ara, una gran tasca d’ajuda a la construcció de cases, del sistema elèctric i a l’escolarització dels nens.

—Per tant, la missió dels soldats a l’Iraq és doble...

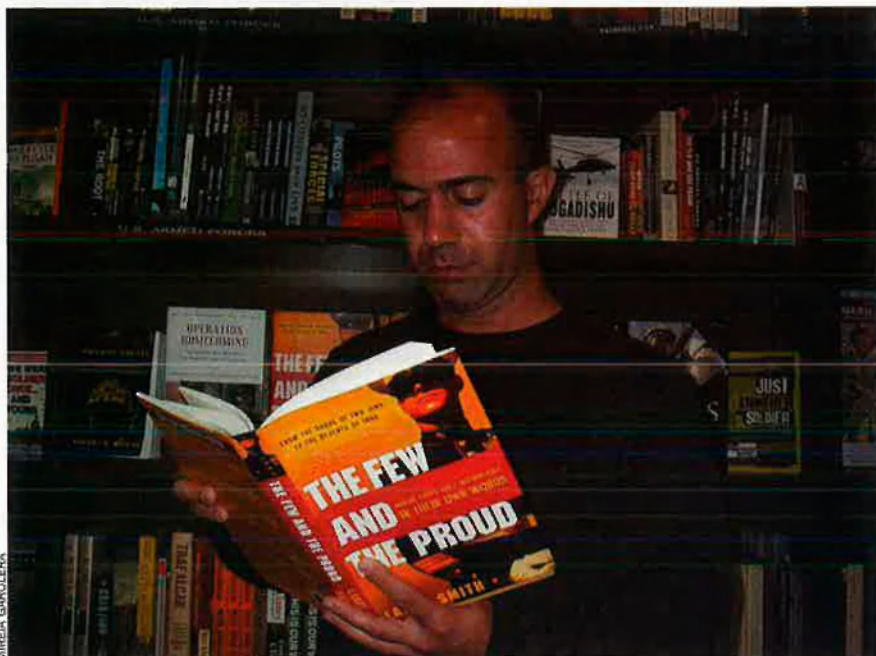
—Val a dir que nosaltres érem marines, dels US Marines Corps, i érem diferents dels soldats, però, tot i les divisions del cos militar, les missions eren i són quasi les mateixes. Penso que estem fent una feina molt bona a l’Iraq. Ajudem pobles molt poc desenvolupats perquè puguin tenir sistemes de clavegueram i uns mínims d’educació. Hauries de veure com viuen allà: sense sistema de refrigeració, els nens sense sabates...

—Vostè també devia patir molta calor a l’Iraq...

—Molta. És el primer record que em ve a la memòria quan penso en l’Iraq. Era una calor molt humida, una conseqüència del pas del riu Eufrates. Les temperatures arribaven als quaranta-nou graus. Per tant, amb un uniforme que no ens trèiem en cap moment, això es traduïa en molta suor. A més, com et pots imaginar no teníem dutxes. Dormíem molt poc i menjàvem paquets de menjar militar, els anomenats *meals ready to eat* o MRE (menjars llestos per a ser consumits). No hi havia temps per cuinar. És per això que vaig perdre quasi catorze quilos.

—Els soldats de l’exèrcit nord-americà estan prou preparats per a aquesta guerra?

—Absolutament. La preparació dels soldats és increïblement bona tant psicològicament com física. És un dels entrenaments millors de tot el món. Et preparen per poder sobreviure en tot tipus de clima, amb tota mena de tàctiques i armes. Jo concretament em vaig preparar en la infanteria, és a dir, per anar a

Fernando Casacuberta fullejant *The few and the proud*, títol que és l’eslògan dels marines, a la llibreria Barnes and Nobles, de Union Square, a Nova York.

Fernando Casacuberta (Puerto Rico, 1975) és sergent retirat de l’exèrcit dels Estats Units. Aquest novaiorquès, nét d’un català emigrat a Cuba, lector de literatura catalana i espanyola, va passar els primers sis mesos de guerra a l’Iraq. Ara explica la seva experiència en un moment en què aquesta qüestió ha esdevingut clau de cara a les eleccions legislatives que se celebren el 7 de novembre.

peu amb una arma a la mà. És una de les més difícils. Recordo com em preparava els caps de setmana i era increïblement dur. Reconec que mai vaig pensar que acabaria anant a la guerra i mira, vaig acabar sent sergent.

—Per què es va apuntar a l’exèrcit?

—Volia fer un servei voluntari al país i vaig decidir optar per això. Als Estats

Units és un país on hi ha molt de voluntariat. No és com Espanya, que diria que no existeix o si més no, no d’aquesta manera. Jo estudiava literatura anglesa i espanyola a la universitat i em vaig apuntar a la reserva de l’exèrcit.

—És a dir, que no és un militar d’ofici.

—No. He treballat en molts altres

llocs. Ara, per exemple, sóc programador informàtic. Vaig firmar un contracte de vuit anys per formar part de la reserva. I em van tocar dues missions. La primera va ser de dos mesos a Kosovo i la segona a l'Iraq. Vaig marxar de l'Iraq perquè se m'havia acabat el contracte.

—Com va resistir aquestes missions?

—Insisteixo: la preparació que vaig rebre era molt bona, però la clau en el meu cas va ser la fe que tinc en la meua religió. Jo sóc catòlic i gràcies al catolicisme vaig aguantar els millors i els pitjors moments.

—M'ha ensenyat fotos amb parets plenes de forats de bales i de vostè amb la seva arma. Ha hagut de matar o creu haver matat algú a l'Iraq?

—No. Ho dic ben convençut, hi poso la mà al foc. Et diria més, cap dels soldats que estaven al meu càrrec van matar ningú.

—Va passar por?

—Doncs sí. Per exemple en els tiroteigs. Quan s'està en acció no es té por, no s'hi pensa. La por immensa ve després, quan apareix el silenci.

—Com és la convivència durant mesos amb un grup de trenta persones que comparteixen només un camp base de pocs metres?

—Tot es tracta d'unió i bona entesa. Això, el grup que jo tutelava ho va aconseguir. Hi havia bona sintonia, a més del respecte pels iraquians i de la relació amb els nens. Pensa que més d'un dia jugàvem a futbol amb ells.

—Pel que diu sembla que hi havia un tracte molt humà. Però, què me'n diu, de casos com el de les tortures a la presó d'Abu Ghraib?

—Es tracta d'un cas aïllat. Això, pel que sé i he vist, no passa enlloc més. Tot i que als mitjans de comunicació ha transcendit molt. Ara ja no vull llegir més premsa americana perquè m'enfado amb el contingut dels articles. Crec que els mitjans estan fent molt mal i donant una imatge que no és de l'Iraq. Aquest és el problema, a l'Iraq es tardarà molt a aconseguir arribar a una pau però s'està treballant molt i es van aconseguint coses molt bones.

—Tot i que no li agrada com la premsa parla de l'Iraq, no pot negar que aquesta guerra ha aconseguit dividir la població nord-americana i s'ha convertit en l'assumpte central

en les eleccions del dia 7 de novembre.

—Eestic bastant desconnectat de l'actualitat, però crec que és veritat que la guerra a l'Iraq ha acabat sent el tema central d'aquestes eleccions. Tot i així, és cert que la situació a l'Iraq és molt millor del que tothom creu. Per altra banda, els soldats rebíem, i encara reben, molt de suport de la població americana ja que nosaltres ens sacrificuem per ells.

—Ja sap a qui votarà?

—No, no ho sé encara. Eestic indecís. Tinc clar que votaré, però haig de pensar a qui. Tot i així, les eleccions al Congrés no són com les presidencials.

—El president George Bush està conduint d'una manera encertada aquesta guerra?

—Això, a un militar tant li fa. Un soldat segueix el seu president, decideixi el que decideixi.

—Ara, però, vostè ja està retirat i pot dir el que vulgui i manifestar les seves opinions.

—Una de les coses que em queden d'haver format part durant vuit anys del cos dels marines americans és aquesta. Jo no valoro si s'ha d'anar o no a la guerra, jo accepto les decisions del meu president. Tant és que sigui republicà i es digui George W. Bush, com que sigui demòcrata i es digui Bill Clinton. I repeteixo, jo crec que vaig fer coses molt bones allà. N'estic molt orgullós, d'això. Vaig ajudar en tot el que vaig poder a reconstruir i a millorar aquella societat. I sincerament, penso que estem fent un gran sacrifici i que costarà temps, però que ho aconseguirem. Que un dia es podrà guanyar la guerra a l'Iraq.

*Mireia Garolera
Nova York*

Imatges de Fernando Casacuberta quan estava destinat a la ciutat d'An Nasiriyah, al sud de l'Iraq, el 2003.